

2001:20

**Interpellation av Eva Oivio (s) om behovet av
utvärdering och utveckling av stadens insatser i
förhindrandet av kvinnlig könsstympning**

Genom våra besök till invandrar- och kvinnoorganisationer har vi fått frågan om stadens engagemang och vilja till stöd och uppmärksamhet när det gäller kvinnlig könsstympning. I Stockholm har ju antalet flyktingar under 1990-talet ständigt ökat från länder i Centralafrika, där denna tretusenåriga, djupt rotade tradition - som enligt lag är förbjuden i Sverige - fortfarande tillämpas. Detta har medfört att vi har ett ökande antal omskurna kvinnor i staden, vilka lider av de fysiska komplikationer som ingreppet medfört, samt ett stort antal flickor som fortfarande riskerar bli stympade.

I mitten av 1990-talet aktualiserades denna fråga i dåvarande socialtjänstnämnd som menade att kunskap och utbildning var en förutsättning för ett professionellt förhållningssätt till de människor som önskade könsstympa eller hade låtit könsstympa sina barn, och till de kvinnor som själva hade blivit utsatta för ingreppet. Man överlämnade ärendet till kommunstyrelsen som avsatte då 100.000 kronor för spridning av läromaterial till socialtjänst och grundskola samt rekommenderade stadsdelsnämnderna att anta speciella riktlinjer för handläggning av ärenden rörande kvinnlig könsstympning samt bygga upp nätverk kring problemet.

Arbetet mot kvinnlig könsstympning bedrevs också i nära samarbete med föreningslivet, bl.a. med RISK, Riksföreningen Stoppa Kvinnlig Könsstympning, som har både svenskar och afrikaner i sin styrelse. Under senare delen av 1990-talet uppstod sedan ett projekt, kallat för IDIL, ur en serie initiativ inom denna förening. Projektet syftade till att genom information om hälsorisker och attitydpåverkan förhindra att flickor och kvinnor utsätts för könsstympning. Inom ramen för projektet arrangerade man utbildning för afrikanska kvinnor till informatörer emot kvinnlig könsstympning. Bidrag fick man från Socialstyrelsen, Stockholms läns landsting samt Stockholms kommun och får det fortfarande.

Det är dessa informatörer vi mött när vi varit ute på föreningsbesök. På många sätt är de nöjda med det centrala stöd de fått men de påtalar också hur olika det lokala stödet är för verksamheten i staden. Redan i mitten av 1990-talet byggdes det upp nätverk av professionella och föreningsliv i Rinkeby, Husby, Rågsved och Vantör där även idag informatörerna fått sin givna plats, deltidsanställning och stöd. Däremot verkar inte samarbetet eller intresset ha varit lika stort i resten av staden trots att behovet på många håll torde varit stort. Det viktiga är ju att det förebyggande informationsarbetet sker i samarbete med andra professionella och i anslutning till t.ex. öppna förskolor, familjecenter, skolhälsovård, MVC, BVC eller liknande. Man efterlyser utvärdering av projektet och ett större engagemang från stadsdelarna i frågan.

Enligt sakkunniga förs det årligen utomlands ett antal unga flickor från staden som får genomgå denna stympning. Det personliga lidandet samt de eventuella kommande kostnaderna inom sjukvården borde inte underskattas.

Mot bakgrund av det följande vill jag ställa följande frågor till ansvariga borgarrådet:

1. Anser Du att kommunens insatser i förhindrandet av kvinnlig könsstympning borde utvärderas?
2. Vilka konkreta insatser har de olika stadsdelarna i Stockholm vidtagit sedan denna fråga aktualiserades av kommunstyrelsen i mitten av 1990-talet?
3. Är Du beredd att ta ansvar för att ytterligare nätverk liknande den samverkansform som finns i Rinkeby och Husby inrättas i andra delar av staden?

Stockholm den 14 maj 2001

Eva Oivio